

Katedra trestního práva

Posudek konzultanta na rigorózní práci Mgr. Karla Stejskala „Vražda a zabití podle trestního zákoníku“

Předložená rigorózní práce obsahu 126 stran textu a je přehledně a logicky členěna do úvodu, čtyř kapitol a závěru. Vnější úprava práce je velmi pěkná. Okruh použité literatury je poměrně obsáhlý a rozhodně přiměřený zvolenému tématu. Po formální stránce splňuje předložená práce všechny požadavky na ni kladené.

Autor si za téma své práce zvolil problematiku nesporně aktuální s ohledem na novou právní úpravu a z téhož důvodu současně poměrně obtížnou pro absenci relevantní judikatury a literárního zpracování.

V obsáhlém úvodu autor charakterizuje nedostatky dosavadní právní úpravy v trestním zákoně z roku 1961 a uvádí základní principy, jimiž byla vedena rekodifikace trestního práva hmotného. Současně podává stručný přehled základních změn, ke kterým dochází v obecné i ve zvláštní části trestního zákoníku. Konečně nastiňuje cíl a zaměření své práce.

V první kapitole své práce autor analyzuje trestné činy vraždy a zabití podle trestního zákoníku z roku 2009. Podrobně se zde zabývá například počátkem a koncem ochrany života člověka, což stále není úplně vyřešený problém. Záslužně se věnuje problematice subjektivní stránky, a to s ohledem na tzv. úkladnou vraždu, kdy právě kvalita úmyslu odlišuje tuto vraždu od vraždy prosté. S výkladem těchto subjektivních znaků lze souhlasit. Rovněž za správné lze považovat pojmání tzv. úkladné vraždy za kvalifikovanou skutkovou podstatu, i když v literatuře se lze setkat i s názorem opačným. Autor se nevyhýbá ani komplikovaným případům trestné součinnosti na usmrcení třetí osoby. Řešení, ke kterým dospívá, jsou důvodná.

Ve druhé kapitole své práce se autor věnuje problematice dokazování subjektivních znaků trestných činů proti životu. Třeba souhlasit s tím, že prokazování subjektivních znaků je vždy velmi obtížné a komplikované. Výhrady, které zde autor uvádí k některým zjednodušeným „návodům“ jsou zcela namístě.

Na tuto kapitolu navazuje pak kapitola třetí, zabývající se psychologicko-psychiatrickými a kriminalistickými aspekty tzv. premeditace. Zde autor na podkladě zpracované literatury podrobněji rozebírá vhodné kriminalisticko-taktické postupy výslechu obviněného a svědků.

Zajímavý exkurz do historie právní úpravy úmyslného usmrcení představuje kapitola čtvrtá.

V závěru své práce autor uvádí problémy, které v návaznosti na novou právní úpravu mohou v aplikační praxi nastat a současně shrnuje i své názory na řešení těchto situací, ke kterým v předchozích částech své práce dospěl.

Celkově lze předloženou rigorózní práci hodnotit jako velmi zdařilou. Autor prokázal hlubokou znalost zvolené problematiky, včetně teoretických i praktických problémů, jakož i dosavadního skromného literárního zpracování a relevantní judikatury, které se změnou právní úpravy je stále použitelná. Práce je zpracována velmi pečlivě a svědomitě. Autor prokázal způsobilost samostatné odborné tvůrčí práce. Předložená rigorózní práce po formální i po obsahové stránce splňuje požadavky na ni kladené a je způsobilým podkladem pro ústní obhajobu.

Při ústní obhajobě své práce by se autor mohl vyjádřit k otázce, nakolik legitimní je jednání obhájce, který obviněnému doporučí nevypovídat, čímž zmaří kriminalisticko-taktické postupy policejního orgánu při výslechu obviněného, o nichž autor hovoří ve třetí kapitole své práce.

Doporučuji, aby po úspěšné obhajobě práce a úspěšné ústní zkoušce byl Mgr. Karlu Stejskalovi udělen titul doktora práv.

V Praze dne 3.6.2010

JUDr. Rudolf Vokoun, CSc.
konzultant